

FLUENTUM

Nemzetközi gazdaság- és társadalomtudományi folyóirat
International journal of Economic and Social Sciences

2015. II. évfolyam 3. szám

ISSN 2064-6356 | www.fluentum.hu

AZ EGAMI-LEDYARD-HONG ŐSTÖRTÉNETI MODELL ÉS AZ ANDERSON-FÉLE ELKÉPZELT KÖZÖSSÉGEK JAPÁNBAN

© Tóth János¹

¹ doktorjelölt, Budapesti Corvinus Egyetem, Társadalmi Kommunikáció Doktori Iskola, Budapest, Magyarország, email: tothjanj@gmail.com

Hivatkozás a tanulmányra: Tóth János [2015]: Az Egami-Ledyard-Hong őstörténeti modell és az Anderson-féle elképzelt közösségek Japánban. *FLUENTUM Nemzetközi gazdaság- és társadalomtudományi folyóirat*. II. évfolyam, 3. szám. Hozzáférés: www.fluentum.hu

Absztrakt angolul: In this short study I will outline the philological, archeological and anthropological references of the Egami-Ledyard-Hong model. Furthermore, I will investigate possible parallels between nation-building according to the above mentioned mythological approach and those practices according to which Anderson's imagined communities are constructed. My results show that the Egami-Ledyard-Hong model is capable to describe some organizig principles of imagined political community in postwar Japan.

Kulcsszavak angolul: ancient japanese history, horserider theory, imagined communities

Absztrakt magyarul: Ebben a rövid tanulmányban az Egami-Ledyard-Hong modell filológiai, archeológiai és antropológiai hivatkozásait fogom vázlatosan áttekinteni. Vizsgálom továbbá, hogy a japán nemzetalkotás fenti mitológiai megközelítése milyen párhuzamokat mutat azokkal a gyakorlatokkal, amelyeken Anderson elképzelt közösségei alapulnak. Az eredményeim azt mutatják, hogy az Egami-Ledyard-Hong model alkalmas a háború utáni Japán elképzelt politikai közössége néhány szervezőelvének leírására.

Kulcsszavak: japán őstörténet, lovasnép-elmélet, elképzelt közösségek

Szemben azzal a széles körben elterjedt nézettel, mely szerint Japánt egészen a modern időkig nem érintette a bevándorlás problematikája, a valóságban az országot számos migrációs folyamat érintette mind a rég- mind a közelmúltban. Speciálisan a koreai migráció kérdését jelenleg két nagy időszakra lebontva szokták vizsgálni. Az egyik időszak Korea 1910-ben történő japán gyarmatosításának idejére tehető, amikor jelentős, kétirányú népességáramlás folyt a két ország közt, noha ezt japán szemszögből és az akkori politikai helyzetből kiindulva inkább a belső, és nem a nemzetközi migráció kategóriáján belül tárgyalják. Japán koreai népessége, főleg az alsóbb társadalmi osztályokba tartozó vendégmunkások bevándorlása nyomán jelentős növekedésnek indult, a II. világháború végére elérte a 2 millió főt és az ország akkori népességének megközelítőleg 3%-át adta. A másik fontosabb időszak jóval régebbre, a Kofun-korig¹ (kb. Kr.u. 300-710) nyúlik vissza, és jóval több és alapvetőbb vita övezi, mint a XX sz. elei eseményeket. Az itt következő esszében az ez utóbbi időszakot magyarázó egyik östörténeti modellel szeretnék foglalkozni.

A XX. század második felében a japán östörténet-kutatásban megjelent egy olyan diskurzus, amely a japán államiség kialakulását a koreai-félszigeten keresztül Japánba érkező hódító, idegen népek államalkotó tevékenységeként írja le (lásd Egami 1949 és 1967, Ledyard 1975, Hong 1988). Az elmélet problematikussága egyfelől a mitológiai, a modern kortól kezdve mindinkább fikcionálisnak tekintett történelmi források és az császári utasításra lejegyzett udvari krónikákon alapuló, ténszerűbbnek ítélt kronológiák közti ellentmondásban gyökeredzik, másfelől újszerűsége a westernizálódó japán tudományos életben domináns előzetes tudástípusok és tudományos identitások megváltozásával magyarázható. Mindazonáltal az elmélet tudományos értékének megítélése széles skálán mozgott mind Japánon belül, mind pedig a nyugati tudományos körökben. Ennek csak részben oka a hagyományosan homogén, etnikai japán nemzeti identitással való összeegyeztethetlensége, a kétségek másik részét az adja, hogy az ismert régészeti leletek ezt a forgatókönyvet nem támasztják alá kellő biztonsággal (Edwards 1983, Kidder 1985)

Ebben a rövid, esszé jellegű áttekintésben arra vállalkoznék, hogy az elmélet állításait, valamint filológiai, archeológiai és kultúrantropológiai hivatkozásait vázlatosan feldolgozzam. Vizsgálom továbbá, hogy a japán nemzetalkotás fenti, és az ezzel ellentétes mitológiai megközelítése milyen párhuzamokat mutat azokkal az „elképzelt közösségekkel”, amelyekre Benedict Anderson elmélete nyomán a kortárs nacionalizmuselméletek egy része koncentrálnak.

A hivatalos és általánosan elfogadott, mind a nyugat, mind pedig a saját kultúrán belül preferált államalapítás-elméletek Japánban a Kínával való közvetlen kapcsolat jelentőségét és a kínai kulturális hatás császári követeken keresztül történő, az őslakos japán nép általi befogadását hangsúlyozzák. Ennek hagyományai egészen a Meidzsi-korig (1868-1912) nyúlnak vissza, ahol a legkorábbi császári feljegyzésekre (Kodzsziki 812 és Nihon Soki 820) építve a Kokugaku-iskolához tartozó történészek Japán és a Koreai-félsziget népeinek kapcsolatait úgy írják le, mint egyfajta korai japán gyarmatosítást, amely a politikai és katonai dimenzióban japán részről Mimana államának megszervezését és Pakcse fejedelemséggel való katonai együttműködést jelentette.

A történelmi források szövegkritikai elemzésére –melyek világosan kimutatták, hogy Dzsingü császár koreai hadjárata, melyhez ezt a gyarmatosítást kötik, inkább a legenda, mint a történelmi

¹ A tanulmányban a japán nevek magyaros átírását használom.

tény kategóriájába tartozik- egészen a második világháború utáni kiábrándultságig várni kellett. Miután „.....a háború előtti idők erős politikai befolyása megszűnt és a valóságosan kritikai vizsgálatok minden tudományterületen nyíltan folytathatóvá váltak” (Inoue 1968:14), az államalapítás korának japán-koreai kapcsolatait archeológiai (Egami 1964), filológiai és kultúrantropológiai (Aoki 1974) nézőpontból is felülvizsgálták, és ennek nyomán kialakult egy olyan diskurzus, mely sokkal kevésbé kezelte elutasítóan a nyugati, japán őstörténettel foglalkozó kutatók (pl. Samson, Reischauer, Aston) problémafelvetéseit, mint a Meidzsi és a Taisó korszak által támogatott, nacionalista jegyeket is viselő őstörténet-felfogás.

Ezen nyugati problémafelvetések egy része a japán nemzet önazonosságának kérdésére irányult. Wiliam George Aston, a nyugati világ egyik legelismertebb japanológusa már a XIX. század során azt hangoztatta, hogy kevés kétsége van a felől, hogy a „Nihon” (Nippon), mint „Japán” elnevezést először koreai írnokok használták, akik a 7. század elején jelentős számban érkeztek a tengerentúlra. A későbbiekben pedig egy olyan –jelentősebb gondolkodóiról Egami-Ledyard-Hong modellnek, vagy tartalmáról *kiba minzoku szecu*-nek (lovasnép-elmélet) nevezett- elgondolás is kezdtek meggyökerezni a tudományos világban, amelyben nem csak a névadás, de a japán uralkodói dinasztia eredetét is Koreában kezdték keresni. Ugyan itt elsősorban a modell filológiai alapjaival foglalkozunk, mégis érdemes kitérni a modell archeológiai alátámasztására is. A 4. sz. második felében hirtelen megjelenik Japán földjén a csataló (Kr.u. 3. sz.-i kínai leírások határozottan azt mondják, hogy a látogatók nem láttak lovat Japánban) nyergestől fékestől, kengyelestől, továbbá az acélkard, a lovas katona nehéz, bőrből s vasból készült páncélzata, lódíszek, ékszerek, koronák és egyéb, Japánban addig szinte ismeretlen tárgyak. Japán arculatának ily hirtelen megváltozása, egy lovas-harcos, uralkodó réteg rárétegződése a japán népre arra a következtetésre vezet a kutatót, hogy az új migráns réteg nem menekültekből és jámbor bevándorlókból tevődött össze (ahogy a hagyományos nézet szerint magyarázzák), hanem a belső-ázsiai lovas népekhez hasonló szervezetű és felszerelésű hódítókból. Mindezek alapján Namio Egami arra a következtetésre jutott, hogy egy lovas nép kelt át a tengeren és érkezett a Koreai-félsziget felől, kb. a 4. század elején és meghódítva Kjúsú szigetét. Leszármazottaik pedig Homuda (a későbbi Ódzsin császár) vezetésével folytatták a hódítást kelet felé és a 4. század vége felé megalapították Jamato államot (Hong 1988, 2012).

A Nihon Sokinak a 364-369 ig tartó kaotikus időszakról szóló feljegyzései alapján Gari Ledyard más megvilágításba helyezi Egami elméletét. Noha Ledyard vitatja Egami módszereit és következtetéseinek egy részét, magával a lovasnép-elmélettel szimpatizálva a mellett foglal állást, hogy Pakcsét a mandzsúriai Pueyo-ból származó menekültek alapították valamikor 352 és 372 között, és közvetlenül a megalapítás után átkelve a tengeren már folytatták is útjukat Japán felé, ahol létrehozták a Jamato-államot. Jamato és Pakcse kapcsolata tehát éppen, hogy nem valamiféle japán hódításként, hanem egy alapvetően koreai eredetű, elszármazott uralkodói dinasztiának az ősökkel történő kapcsolatfelvételeként értelmezendő. (Ledyard 1975)

Egami és Ledyard elsősorban régészeti eredményekre alapozza ezeket az elgondolásokat, ugyanakkor Hong azon a véleményen van, hogy a Jamato-dinasztia és a japán államalapítás körül felmerülő problémákra és inkonzisztenciákra nem lehet kizárólag az ásatások eredményeire támaszkodva adekvát magyarázatot adni, hanem a modellalkotás során a kortárs írásos feljegyzésekben foglaltakat is figyelembe kell venni. Hong elgondolása szerint, miután az egyesített

kínai-koreai hadak megsemmisítették a Pakcese államot védő japán protektorátust a Koreai-félszigeten, és Szilla magába olvasztotta Pakcsét, a Jamato-dinasztia vezetői újradefiniálták saját identitásukat: 670-ben hivatalosan is „Wa”-ról „Nippon”-ra változtatták meg államuk nevét. Ezen felül 682 körül elkezdték tudatosan újraírni a történelmüket, minek során központilag felülvizsgálták mind a Koreából érkezett, mind az őshonos japán dinasztiák családi krónikáinak tartalmát. Hong ezt a Kodzsiki-re hivatkozva állítja, ahol az olvasható, hogy Tenmu császár (673-686) a következőképpen rendelkezett:

„Hallom, hogy a Sumera-Mikoto-No-Pumi (Uralkodói Krónikák) és a Moto-Tu-Koto (Nemzetségi Hagyományok), amelyek a különböző nemzetségek birtokaként öröklődtek, számos helyen eltérnek a valóságtól és sok hamisítás került beléjük. Ha ezeket a hibákat nem igazítjuk meg most, akkor bizonyára nem sok évnek kell eltelnie, mígnem az egész igazság veszendőbe megy. Valóban itt mutatkozik meg az ország igazgatás lényege és az uralkodók gyakorolta gondoskodás legfontosabb elve. Ezért úgy határoztam, hogy az Uralkodói Krónikákból és a Nemzetségi Hagyományokból kutatás által kiválogatjuk a valót, és kivétlen a valótlan megállapítjuk az igazat; és ezt hagyjuk az utókorra.”
(Kazár 1982: 46.old)

Az így összeállított új krónikák, a Kodzsiki és a Nihon Soki célja Hong szerint az volt, hogy az Ódzsin klánt ősi japán dinasztiaként írják le, valamint biztosítsák isteni leszármazását s így legitimitását a japán császári trónra. Ennek jelentősége az volt, hogy, noha a kutatók egybehangzó véleménye szerint a koreai bevándorlók kulturálisan és technológiailag fejlettebbek voltak a japánoknál², a japán klánok mégis civilizációs előnyben voltak velük szemben azért, hogy ők Japán isteneinek leszármazottjainak tekintették magukat, és a nép is így fogadta el őket. Ezen örökségükről pedig természetesen nem állt szándékukban önként lemondani, sem megosztani azt a bevándorlókkal. A pakcei nemesi dinasztiáknak „japánná” válásuk, s egyben uralmuk megszilárdításának érdekében tehát egy olyan szimbolikus háborút kellett kezdeményezniük, amelyben ezek a nemzetségek megkísérelhetek isteni legitimitációt biztosítani a maguk számára.

A munka eredményeképpen egy évszázaddal később a Sinszen Sódzsiroku (Nemzetségek és Címek Új Regisztere, 814) -ban az összesen 1182 jelentősebb japán nemesi családot négy kategóriába sorolják: Az első kategóriába (335db) tartoznak azok a nemzetségek, akik genealógiájukat korábbi császárokra, a másodikba (403db) azok, akik származásukat „égi (373 db) és földi” (30db) istenekre és félistenekre vezetik vissza, míg a harmadik kategóriába (328db) azok az idegen klánok tartoznak, akik kínai vagy koreai ősöktől származnak. A negyedik kategóriát pedig az előző három

² Cunoda (1958:37-38) pl. azt írja, hogy „a koreai és kínai bevándorlók hatása....kihívást jelentett a (bennszülött) japánoknak, mivel a bevándorlók egyértelműen magasabb szinten álltak a civilizációs technikák ismeretének tekintetében, mint a (bennszülött) japánok.”, és Edwin O. Reischauer szerint is „az idegen klánok civilizáltabbak és műveltebbek voltak az őslakosoknál, és mi sem volt természetesebb, mint hogy a korai Japánban fennálló primitív társadalom radikálisan megváltozzon, miközben (...) alkalmazkodik egy magasabb szintű kultúrához.”(1989:143)

kategóriába be nem sorolható, de szintén jelentős „egyéb” klánok alkotják (116db). Egami filológiai kutatásai alapján Hong azt állapítja meg, hogy

- a genealógiájukat korábbi császárokra visszavezető nemzetségek közül –különböző, bonyolult vérségi összefüggéseken keresztül- lényegében mindegyikük a pakcsei uralkodó dinasztiával álltak rokoni kapcsolatban
- szintén koreai nemesi családok leszármazottai, és még a Jamato-kor előtt vándoroltak ki a Koreai-félszigetről Japánba a második kategórián belül azok a klánok, akik származásukat az égi istenségekre vezetik vissza. Ezek arányaikban a Shinsen Shójiroku-ben szereplő nemzetségeknek önmagukban több, mint egynegyedét adják (373 család az 1183ból).
- az idegen klánok nemzetiségi összetételét vizsgálva azt az eredményt kapjuk, hogy az összesen 338 idegenként kategorizált klán közül 158 származott Pakcséből, 42 Kogurjoból, 10 Kaja-ból, 9 Szillából (korai államok a Koreai-félszigeten) és további 109 Kínából³
- továbbá az ún. „egyéb” klánok esetében semmiféle tengerentúli eredet nem mutatható ki a feljegyzések alapján

Összességében tehát a Sinszen Sódzsirokuban szereplő 1182 uralkodó nemesi família közül mindössze 222 olyan akad, akik nem vezethetőek vissza koreai ősökre, ugyanakkor a koreai eredetű nemesi családok közvetlen –istenségektől- vagy közvetett –császároktól, akik isteni leszármazása már korábban elismert volt- isteni leszármazása már írásban rögzítve, objektívizálva volt.”⁴ (Hong 2012: 161) Mindemellert pedig azt is látnunk kell, hogy a nem-koreai eredetű, tehát az őshonos japán és a bevándorló kínai eredetű klánok a koreaiakhoz képest a hierarchiában alacsonyabb pozíciókat foglalnak el. Lényegében tehát a Kodzsiki és a Sinszen Sódzsiroku fent említett szövegei adják a lovasnép-elmélet legfontosabb filológiai támasztékait.

Az Egami-Ledyard-Hong modell azonban nem egyszerűen a japán nemzet imaginárius és reális elemeinek meghatározásáról szól. Az őstörténet a XX.-sz.-i kultúrkritikai-dekonstrukciós eredmények nyomán amúgy is egyre kevésbé tűnik pozitívista módon kutathatónak: Nietzsche követően, aki maga is a történelmi diskurzusok ideologikussága mellett foglalt állást a Korszerűtlen Elmélkedések egyik ismert esszéjében, jogosan vethető fel, hogy a történelemábrázolások pragmatikusan nem annyira a múlt tárgyyszerű, vagy tárgyyszerűsége törekvő leírásai, mint inkább a jövő alakításáért felelős aktuális identitásokat és viselkedéseket befolyásolni képes, ideologikus diskurzusok részei. Ez a modell, úgy gondolom, inkább arról szól, hogy a II. világháborús

³ Megjegyzendő, hogy a Nihon Soki (720) feljegyzései szerint az államalapítást megelőző bevándorlási hullám szinte teljes egészében a Koreai-félsziget területéről és ezen belül is konkrétan Pakcséből indult, leszámítva néhány klánt amely Kínából tette át székhelyét a szigetvilágba.

veszteségeket követően, és nyugati típusú akadémiai módszerek használatával hogyan lehet a japán-koreai közös őstörténet diskurzusán belül maradván a diskurzust polarizálni. Míg ugyanis a II. világháborút megelőző nacionalista keretezés a japán-koreai közös eredetet (Nisszen Dószoron) a koreai-félsziget japán meghódításával magyarázta, illetve az ezt leíró udvari krónikákat történelmi relevanciájú tudósításokként kezelte, a háborús vereséget követően nyugati egyetemeket végzett, s nyilvánvalóan az ott hozzáférhető tudásanyagot elsajátító japán kutatók ezt a közösséget az őskori koreai bevándorlással kezdték magyarázni. Írásunk szempontból majdhogynem irreleváns, hogy a valóságban melyik verzió a helytálló; a hangsúly nem az imaginárius és a valóságos szétválasztásán van, hanem azon, hogy hogyan kell és hogyan lehet elképzelni azt a közösséget, amely a japán nemzet alapjait alkotja. A két világháború közötti nacionalista ideológia a humántudományok, s így az őstörténet-kutatás területén is jobban preferálta a nemzeti jellegű kutatásokat, ugyanakkor a II. világháború után éppen ellenkező tendencia volt megfigyelhető: minden, amit japánnak lehetett nevezni, egy sajátos revalorizációs folyamat során negatív értéket vett fel, míg a külföldi (anyagi és szellemi) termékek presztízse nagymértékben megnövekedett. Ez kedvező körülményeket teremtett a japán nemzet olyan, alternatív elképzéléseihez, amelyben annak lényegét egy másik, rivális nemzetben találta meg.

Nem igazán távolodunk el tehát az etnicitás és a vérségi leszármazás problémájától, amely Japánban egyébként a kortárs európai nacionalizmustól eltérően merült fel. Míg ugyanis az európai nacionalizmusok általában a „tiszta” etnicitást favorizálták a „kevert” és a „keveredés” ellenében, addig a japánok kifejezetten büszkék voltak arra, hogy az őseik magukba olvasztottak más népeket, és a keveredésen belül az eredeti japán etnikum dominanciája volt az, ami a nacionalista öntudat és büszkeség, és nem utolsósorban, a 30-as, 40-es évek japán imperializmusának egyik legitimációs alapját jelentette (Eiji 2002). Az új őseredet-modell tehát a japán nacionalizmus számára nem azért problematikus, mert a japán népet kevert etnikumúként állítja be, hanem mert megfordítja a dominanciaviszonyokat a keveredés tagjai közt. Ez pedig nem csak a katonai, fizikai vagy kulturális dominanciát jelenti, hanem –ahogyan a Sinszen Sódzsiroku fentebb bemutatott értelmezéséből látható– a japánok isteni leszármazásának megkérdőjelezését is. Hirohito császár ugyan a háborús vereséget követően amerikai nyomásra tisztázta, hogy a japán császárok nem isten megtestesülései és a japán nép nem felsőbbrendű más népekhez képest, akiket uralni hivatott, de egyértelműen nem tagadta a japán császárok isteni leszármazását⁵, noha az amerikai megszállást követően a nyugati világban, és részben Japánban is ez az értelmezést állították előtérbe. Ehhez képest a lovasnép-elmélet sokkal rugalmasabban fosztja meg a japánokat az isteni eredetre való hivatkozás lehetőségétől, hiszen a modellben a japán nép uralkodói koreaiakként vannak feltüntetve, ami a dominanciaviszonyok eltolódását még annyiban fel is erősíti, hogy amennyiben az isteni leszármazás elvét fenntartják, akkor az „etnikai” japánság ezen isteni eredetű koreai hódítóknak lesz alávetve. Ez a két Hobsbawm-féle „kitalált hagyomány” annyiban egyedi, hogy nem a japán állam, hanem az Egyesült Államok közvetlen politikai, illetve kulturális befolyásának terméke.

⁵ Az ún. „Emberi-ségi nyilatkozatban” (Ningen Szengen) használt „*akicumikami*” kifejezésre és az e körüli interpretációs vitákra, értelmezési kényszerekre hivatkozom, de ebben az esszében ezt nem tudom részletesen kifejteni.

Az elképzelt közösségekkel kapcsolatban ez a mozzanat azért kiemelten fontos, mert az imaginárius nemzet lehetősége csak azt követően merülhetett fel Japánban – ellentétben Európával, ahol ez a váltás már a Felvilágosodást követően megtörtént –, hogy az emberek elhagytak bizonyos konceptuális axiómákat; mint amilyen a centrális uralkodó képe, aki köré az alattvalók közösségbe szerveződnek, valamint a kozmológia és történelem elválaszthatatlansága. Az elképzelt politikai közösségekként értett nemzeteknek alaptulajdonságuk, hogy szuverénnek képzelik magukat; az ilyen közösségeknek nem szervezőlve az isteni elrendelés, a koncepción belül pedig el van vetve a hierarchikus dinasztiák, birodalmak legitimitása. Az ilyen közösségeként képzelt nemzet nem egy kiemelt központi entitás köré és alá szerveződik; a lojalitás szükségszerűen heterarchikus és centrifugális (Anderson 2006).

Túl azon, hogy „*a nemzetek életrajzát nem lehet... a leszármazás hosszú nemzetségi lánc mentén megírni*” (2006: 169), azok éppen azért lehetnek *elképzelt* politikai közösségek, mert tagjainak nem kell és nem is lehet fizikai kapcsolatban lenniük vagy egymást közvetlenül ismerniük, hanem egy széles, horizontális bajtársiasság kötőereje az, amely a vérségi és az alá-fölé rendeltségi viszonyokon keresztül hálózatba kapcsolja a „nemzet” ismeretlen tagjait. Látható tehát, hogy Andersonnál az „elképzelt”, ellentétben a köznyelvi használattal, nem végletesen ellentéte a „valóságos”-nak: az elképzelt közösségek tagjai valóságosak, ahogyan az általuk alkotott közösség is valóságos, és a közösségalkotás módjában, a pszichológiai kreativitásban állítható szembe az „elképzelt” az „igazi” közösséggel (amelyek Andersonnál azokat jelenti, amelyeknek minden tagja közvetlen, szemtől szembeni interakcióban áll egymással).

Az Egami-Ledyard-Hong modell bevezetése, diszkussziója, valamint a korábbi nacionalista kormányzatok alatt nagyjából egységesen és axiomaticusan tartott japán nemzet-meghatározás polarizálása egy, a nemzettudatot közvetlenül érintő problémához vezethet. Amennyiben a politikai közösség elképzélése nem egységes, hanem paradigmaticus, ahol különböző, egyenként is jelentékeny erősségű, ám egymást kizáró eredetmagyarázatok versengenek egymással, akkor a nemzethez való tartozás szubjektív döntésként választható lesz. Pontosabban; több alternatív elképzelt nemzet kezd el pszichológiai kreációként, egymással párhuzamosan létezni egy adott geográfiai vagy kulturális térben, amelyekhez –az elképzélést vezérlő információk, elkötelezettségek birtokában, az imagináció gyakorlatában- egyik vagy másik ember csatlakozhat, egyikből ki- és a másikba átléphet. Ez a nacionalizmusnak az elképzelt közösségekben megmutatkozó szeretet- és áldozatvállalási erejét gyengíti, illetve az alternatív közösségek ezen erejét egymással szembeállíthatja. Anderson (2006) azt írja, hogy a nemzet iránti szeretet- és áldozatvállalás azért nagyon hasonló ahhoz, mint amit a családja irányában érez az ember, mert a nemzethez tartozás érdekmentes, természetes és nem-választható. A nemzetért pl. éppen azért lehet meghalni, és azért hozhatta meg sok ember a XX. század folyamán érte a végső áldozatot, mert a nemzeti hovatartozás nem választható fatalitás – ahogyan ő példálózott, ugyanez teljesen értelmetlenül hangzana mondjuk a Demokrata Pártra vagy az Amnesty International-ra vonatkoztatva; mert ugyan ki vállalná a halált egy olyan szervezetért, amibe szinte bárki bármikor beléphet, vagy onnan kiléphet? Ugyanígy, amennyiben egy ember számára a nemzetnek több elképzelési módja is reális, élete során több, másképp definiált nemzethez is tartozhat, akkor ezen az alapon sokkal kevésbé lesz hajlandó áldozatot hozni olyasvalamiért, amit bármikor levethet magáról.

A Jamato-klán, illetve a Jamato állam „Japán”-sága tehát nem más, mint egy kollektív imagináció, egy olyan pszichológiai felépítmény melyen belül nem csak, hogy egyenlőtlenül vannak objektívizálva azok a tulajdonságok (leszármazás, ősiség), melyeket a nemzeti identitás megalkotásához felhasználnak, hanem meghatározza azon nemzetségek véges együttesét is amelyek ezeknek a tulajdonságoknak különböző mértékben birtokában lehetnek.

Ezen objektívizációs folyamat egy már meglévő rend kárára és egy már meglévő nemzeti közösség ellenében történt. A korábbi családi krónikák tartalmi felülvizsgálatának konkrét kritériumai egyetlen ismert hivatalos feljegyzésben sem szerepelnek. Ennek okán feltételezhetően egyenesen nem-hivatalosak vagy informálisak voltak, és az, hogy a Sinszen Sódzsiroku-ban számbeli és hierarchikus túlsúlyba kerültek a koreai származású nemzetségek, számunkra azt mutatja, hogy az elképzelésnek az a módja, melyben ez a fajta objektívizáció egyesítette a japán és a koreai dinasztiákat, egy alternatív, a korábban meglévő japán nemzetre részben ráépülő, részben azzal párhuzamosan létező elképzelt nemzetet hívhatott életre a II. világháborút követő évtizedekben.

Irodalomjegyzék

- ANDERSON, Benedict [2006] *Elképzelt közösségek – Gondolatok a nacionalizmus eredetéről és elterjedéséről*. Budapest: L'Harmattan.
- AOKI, Michiko [1974] *Ancient Myths and Early History of Japan: A Cultural Foundation*. New York: Exposition Press.
- CUNODA, Rjúszaku és Keene, Donald [1964] *Sources of Japanese Tradition I*. New York: Columbia University Press.
- EDWARDS, Walter [1996] In Pursuit of Himiko: Postwar Archaeology and the Location of Yamatai. *Monumenta Nipponica* 51(1) 53-79.
- EGAMI, Namio [1949] Nihon minzoku bunka no genrjú to nihon kokka no keiszei, in: *Minzokugaku Kenkyú*, 1949 (feb.), 207–277.
- EGAMI, Namio [1967] *Kiba minzoku kokka: Nihon kodaisi e no appurocsi*. Csuókóronsa: Tokyo.
- EIJI, Oguma [2002(1962)] *A Genealogy of Japanese Self-Images*. Trans-Pacific Press.
- HONG, Wontack [1988] *The Relationship between Korea and Japan in the Early Period: Paekche and Yamato Wa*. IIsimsa: Szöul.
- HONG, Wontack [2012] *Ancient Korea-Japan Relations: Paekche and the Origin of the Yamato Dynasty*. Kudara: Szöul.
- KAZÁR Lajos (ford.) [1982] *Kojiki: Régi történetek feljegyzései*, Magyar Történelmi Társulat: Sydney. Hozzáférés: <http://www.nemenyi.net/doc/02-KODZSIKI.pdf> [2006.10.12]
- KIDDER, Edward J. [1985] The Archaeology of Early Horse-Riders in Japan. *Transactions of the Asiatic Society of Japan* (20) 89-123.
- KUNO, Yoshi S. [1937] *Japanese Expansion of the Asiatic Continent I.*, University of California Press: Berkeley.
- LEDYARD, Gari [1975] Galloping along with the Horseriders: Looking for the Founders of Japan. *Journal of Japanese Studies*, Vol. 1, No. 2. (1975), 217-254. old
Hozzáférés:
<http://www.goosejuice.com/mn/Galloping%20along%20with%20the%20Horseriders%20-%20Looking%20for%20the%20Founders%20of%20Japan.pdf> [2006.10.12]
- MORISHIMA, Michio [1982] *Why Has Japan "Succeeded"? Western Technology and the Japanese Ethos*. Cambridge University Press: Cambridge.

- MITSUSADA, Inoue [1968] *Introduction to Japanese History before the Meiji Restoration*.
Kokusai Bunka Shinkokai: Tokyo.
- REISCHAUER, Edwin O. [1989] *Japan: The Story of A Nation*, McGraw-Hill: New York.